

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **J. D.**, bytem, zast. JUDr. Ing. Petrem Machálkem, Ph.D., advokátem se sídlem Pivovarská 8, 682 01 Vyškov, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, Odboru dopravy, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2012, č. j., sp. zn.

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2012, č. j., sp. zn., kterým bylo podle ust. § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, Odboru dopravněsprávních činností (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 4. 6. 2012, sp. zn. jako nepřipustné. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přestupcích), zastaveno řízení o přestupku proti osobě M. K., bytem spáchaného porušením ust. § 125c odst. 1, písm. f), bod 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu) v návaznosti na porušení ust. § 70 odst. 2, písm. a) zákona o silničním provozu, a to proto, že spáchání skutku, o němž se vede řízení, nebylo obviněnému prokázáno.

Žalobce v žalobě namítá, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, kterými nebylo žalobci přiznáno postavení účastníka řízení o přestupku, představuje porušení práva na spravedlivý proces vycházejícího z čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Žalobce má za to, že správní orgány zatížily obě správní řízení vadami, když jejich postupem byly porušeny základní zásady správního řízení (zásada zákonnosti, zásada materiální pravdy, zásada veřejné správy jako služby veřejnosti a z ní vyplývající poučovací povinnosti správního orgánu). Postupem žalovaného tak podle názoru žalobce došlo k zásadnímu porušení práv účastníka řízení (právo na přiměřené poučení, právo navrhnout důkazy a činit jiné návrhy, právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, právo na oznámení rozhodnutí).

Žalobce namítá, že ze správního spisu je zřejmé, že správní orgán vedl řízení proti M. K. a osobu žalobce považoval za účastníka řízení – poškozeného ve smyslu ust. § 72 písm. b) zákona o přestupcích. Jestliže se žalobce vyjádřil do protokolu o ústním projednání přestupku, že se k náhradě škody jako poškozený nebude vyjadřovat, nevyplývá podle názoru žalobce nijak z dalších úkonů správního orgánu, na základě čeho dovodil svůj závěr, že žalobce není účastníkem řízení jako poškozený a že svůj nárok na náhradu škody v rámci řízení o přestupku neuplatňuje. Tento výrok je podle žalobce naopak nutné chápat tak, že pouze v daný okamžik se poškozený nevyjadřoval k náhradě škody, a to v kontextu s dalšími, následujícím úkony žalobce, zejména s udělením plné moci advokátovi.

Z dalšího postupu správního orgánu také není zřejmé, zda a jakým způsobem byl žalobce vyloučen jako účastník řízení ve smyslu ust. § 28 správního řádu. Žalobce namítá, že usnesení, kterým by bylo rozhodnuto, že žalobce není účastníkem řízení a tím ztrácí své postavení a práva poškozeného v řízení, nebylo žalobci oznámeno.

Správní orgán měl poté, co žalobce použil formulaci, ze které nebylo možné jednoznačně dovodit, zda se s nárokem na náhradu škody do řízení připojuje či nikoliv, vyvinout úsilí k odstranění zřejmě nejasnosti tohoto vyjádření, a to jak formou doplňující otázky, případně formou přiměřeného poučení (byť opakovaného) účastníka o jeho právech, jako osoby poškozené v řízení o přestupku a případných následcích jeho vyjádření. Žalobce namítá, že již z přípisu, ve kterém žalobce oznamuje správnímu orgánu, že právní zástupce převzal jeho právní zastoupení, a ve kterém žádá o termín k nahlédnutí do spisu bylo možné dovodit, že žalobce hodlá v řízení uplatňovat svá procesní práva poškozeného. Dále žalobce brojí proti postupu správního orgánu prvního stupně, který v době, kdy mu bylo zřejmé, že vyjádření žalobce, že se k náhradě škody nevyjadřuje, již není aktuální, kdy správnímu orgánu bylo doloženo, že se žalobce cítí poškozeným v dané věci a udělil zmocnění k zastoupení své osoby jako poškozeného, správní orgán s nezvyklou rychlostí vyhotovil rozhodnutí, přestože mu bylo zřejmé, že ze strany žalobce budou činit úkony k zajištění jeho nároku na náhradu škody. Navíc tak správní orgán učinil, aniž by žalobce a dalšího účastníka řízení vyrozuměl o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí

Závěrem žalobce namítá, že se žalovaný nijak nezabýval odvolacími důvody žalobce, dle kterých správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Podle názoru žalobce je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti žalobce navrhuje, aby soud zrušil rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že nárok uplatněný v žalobě v celém rozsahu neuznává, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Ohledně otázky účastnictví žalobce ve správním řízení žalovaný odkazuje na své vyjádření v napadeném rozhodnutí. Žalobce dále doplňuje, že z dikce zákona o přestupcích vyplývá, že při nárokování náhrady majetkové škody je předpokládán aktivní přístup poškozeného (např. jednoznačné prohlášení ohledně uplatnění nároku nebo takový postup v řízení, kdy poškozený dokládá majetkovou škodu jemu vzniklou přestupkem). Skutečnost, že žalobce udělil zmocnění k zastupování svému právnímu zástupci, však podle žalovaného bez dalšího nenásvědčuje tomu, že žalobce uplatňuje nárok na náhradu majetkové škody. Správní orgán prvního stupně tak ani neměl povinnost odstraňovat domnělé nejasnosti, když jako poškození byli vedeni dva subjekty (firma Porsche Inter Auto CZ, s.r.o., která nezpochybnitelně uplatnila nárok na náhradu škody a v rámci řízení vystupovala jako účastník řízení, a žalobce, který svůj nárok neuplatnil a nebyl tedy dále účastníkem řízení). O právním postavení poškozeného v řízení o přestupku a o způsobu, jak se se svým nárokem přihlásit, byl žalobce vyčerpávajícím způsobem poučen ve sdělení ze dne 13. 4. 2012, avšak žalobce se při ústním projednání přestupku k náhradě škody nevyjádřil. Žalovaný dále uvádí, že vzhledem k tomu, že žalobce podal odvolání jako poškozený, který se nepřihlásil s nárokem na náhradu škody, nemohl žalovaný rozhodnout jinak, než odvolání jako nepřipustné zamítnout.

K námitce žalobce, že nebylo postupováno podle ust. § 28 správního řádu, žalovaný uvádí, že podle tohoto ustanovení by bylo postupováno v případě, že by vyvstaly pochybnosti ohledně účastníka, který prohlašuje, že je účastníkem, ze správního spisu však nevyplývá, že by takové prohlášení bylo učiněno.

Pokud se jedná o námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, žalovaný uvádí, že v případě, že správní orgán rozhoduje o odvolání jako o nepřipustném, nezabývá se již odvolacími námitkami, proto je úvaha žalobce lichá.

Nadto žalovaný uvádí, že odvolací námitky směřující do výroku o vině účastníka řízení by byly i v případě, že by se žalobce k nároku na náhradu škody přihlásil a stal by se účastníkem řízení, vyhodnoceny jako nepřipustné v souvislosti s ust. § 81 odst. 2 zákona o přestupcích. Na podporu svého tvrzení žalovaný poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 46/2006-100.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti žalovaný navrhuje, aby soud podanou žalobu zamítl.

Z předložených správních spisů soud jako podstatné pro věc konstatuje následující skutečnosti:

Ve správním spisu se nachází policejní spis Policie České republiky, Městské ředitelství policie Brno, obsahující oznámení přestupku, úřední záznamy o podání vysvětlení M. K., J. D. a svědka J. O., protokol o nehodě v silničním provozu, plánek místa dopravní nehody, fotodokumentace z místa nehody, výpis z evidenční karty řidiče M. K.; dále vyjádření Brněnských komunikací a.s. k dopravní nehodě.

Dne 13. 4. 2012 bylo zahájeno správní řízení o přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit pan M. K. dne 9. 2. 2012 v 06:20 hod, kdy v Brně na křižovatce ulic jako řidič motorového vozidla tov. zn. ... r.

z., zavinil dopravní nehodu, při které vznikla hmotná škoda. Správní orgán prvního stupně zaslal dne 13. 4. 2012 poškozeným – žalobci a společnosti Porsche Inter Auto CZ, s.r.o. sdělení s poučením o jejich procesních právech ve správním řízení.

Dne 3. 5. 2012 proběhlo u správního orgánu prvního stupně ústní jednání, při němž žalobce k věci uvedl: „*K náhradě škody jako poškozený se nebudu vyjadřovat. Rovněž se nebudu vyjadřovat k průběhu dopravní nehody a pouze se odkazuji na záznam o podání vysvětlení, který jsem učinil dne 9. 2. 2012 v 08:02 hod. u PČR. Nemám návrhů na doplnění důkazních materiálů.*“

Dne 15. 5. 2012 byl správnímu orgánu prvního stupně doručen přípis o převzetí právního zastoupení žalobce jako poškozeného současně s plnou mocí udělenou JUDr. Ing. Petru Machálkovi, Ph.D., advokátovi, včetně substituční plné moci udělené Mgr. Lence Markové, advokátní koncipientce.

Dne 29. 5. 2012 se dostavila ke správnímu orgánu prvního stupně právní zástupkyně žalobce jako poškozeného za účelem nahlédnutí do spisu a vyhotovení kopie spisového materiálu. K věci se právní zástupkyně nevyjádřila a nenavrhla žádného doplnění.

Dne 4. 6. 2012 bylo vydáno rozhodnutí Magistrátu města Brna, Odboru dopravněsprávních činností sp. zn. ODSČ-80490-PŘ/-12.

Dne 7. 6. 2012 byl správnímu orgánu prvního stupně doručen přípis, ve kterém žalobce uvádí, že se připojil k řízení o přestupku s nárokem na náhradu škody ve výši 40.103 Kč a že požaduje, aby mu byl v rámci konečného rozhodnutí ve věci přiznán nárok na náhradu škody. Výši škody žalobce doložil rozpočtovým listem se specifikací jednotlivých položek opravy.

Dne 2. 7. 2012 podal žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odvolání. Dne 5. 10. 2012 bylo vydáno rozhodnutí žalovaného č. j., sp. zn., kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto dle ust. § 92 odst. 1 správního řádu jako nepřipustné.

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, § 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Předmětná věc byla projednána bez nařízení jednání, neboť byly splněny zákonné podmínky ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.

Žaloba není důvodná.

Krajský soud úvodem předesílá, že rozhodnutím, proti němuž žalobce brojí, nebylo rozhodováno in meritum o přestupku obviněného M. K., ale jde o rozhodnutí, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto pro nepřipustnost, a to konkrétně z důvodu, že žalobce nebyl účastníkem řízení. Soud konstatuje, že rozhodnutí odvolacího orgánu o zamítnutí odvolání pro nepřipustnost podle ustanovení § 92 odst. 1 správního řádu není rozhodnutím, v němž by se

správní orgán věcně zabýval odvolacími námitkami. V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je soud v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřipustného oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřipustné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2003, č. j. 5 A 14/2002 - 35, publikovaný pod č. 287/2004 Sb. NSS, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 105, též rozsudky zdejšího soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 112, ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007 - 111, ze dne 23. 12. 2009, č. j. 5 As 105/2008 - 135, ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 10/2010 - 75, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Námítky, kterými žalobce míří k průběhu správního řízení včetně namítaného nevypořádání se s odvolacími námitkami, jsou proto v tomto soudním řízení irelevantní a soud se ve svém přezkumu omezí pouze na otázku, zda se jednalo o nepřipustné odvolání či nikoliv.

Podle ust. § 70 odst. 1 zákona o přestupcích uplatnil-li ten, komu byla přestupkem způsobena majetková škoda, nárok na její náhradu v řízení o přestupku, nebo u orgánu policie v trestním řízení, pokud věc byla postoupena správnímu orgánu k projednání a nejde o přestupek, který se projedná jen na návrh (dále jen „poškozený“), působí správní orgán, který přestupek projedná, k tomu, aby byla škoda dobrovolně nahrazena. Podle odst. 2 téhož ustanovení potom platí, že jestliže škoda a její výše byla spolehlivě zjištěna a škoda nebyla dobrovolně nahrazena, uloží správní orgán pachateli přestupku povinnost ji nahradit; jinak odkáže poškozeného s jeho nárokem na náhradu škody na soud nebo jiný příslušný orgán.

Podle ust. § 72 písm. b) zákona o přestupcích je účastníkem řízení o přestupku poškozený, pokud jde o projednávání náhrady majetkové škody způsobené přestupkem.

Z dikce zákona a rovněž z komentáře k uvedenému ustanovení zákona o přestupcích (Horzinková, E., Kučerová, H.: Zákon o přestupcích s komentářem a judikaturou. 1. vydání, Praha: Leges, 2011, s. 286 – 291) vyplývá, že byla-li v příčinné souvislosti s projednávaným přestupkem způsobena majetková škoda, je při projednávání její náhrady účastníkem přestupkového řízení též osoba, které byla tato škoda způsobena, ovšem pouze za předpokladu, že se se svým nárokem na náhradu předmětné škody k řízení připojila. Za účelem možnosti řádného uplatnění jejích nároků na náhradu škody je správní orgán povinen osobu o tomto právu náležitě poučit. Osoba, které byla majetková škoda způsobena, avšak přes řádné poučení správního orgánu se k řízení o přestupku ve stanovené lhůtě nepřipojila, nemá postavení, a tudíž ani práva účastníka řízení ve smyslu komentovaného ustanovení.

Ze správního spisu je zřejmé, že sdělením správního orgánu prvního stupně ze dne 13. 4. 2012 byl žalobce jako účastník dopravní nehody řádně a vyčerpávajícím způsobem poučen o možnosti uplatnit v řízení nárok na náhradu škody, kdy mu bylo mimo jiné sděleno, že pokud uplatní nárok na náhradu škody, má v rozsahu uplatněného nároku procesní práva a povinnosti účastníka řízení stanovené přestupkovým zákonem a správním řádem. Dále byl žalobce vyrozuměn o možnosti uplatnit svá práva při ústním projednání přestupku nařízeném na den 3. 5. 2012. Soud má tedy za prokázané, že žalobce byl o možnosti vstoupit do řízení jako účastník náležitým a dostatečným způsobem poučen, z jeho jednání v průběhu správního řízení však nevyplývalo, že by se v průběhu správního řízení do řízení se svým nárokem na náhradu škody připojil, čímž by získal postavení a práva účastníka řízení.

V průběhu ústního projednání přestupku se žalobce do protokolu vyjádřil, že „se k náhradě škody jako poškozený nebude vyjadřovat“, což nelze zjevně považovat za uplatnění nároku na náhradu škody. Ani skutečnost, že žalobce udělil v průběhu řízení zmocnění k zastupování svému právnímu zástupci, společně s podanou žádostí o nahlédnutí do spisu, bez dalšího nemůže nasvědčovat tomu, že žalobce uplatňuje nárok na náhradu majetkové škody. Nárok na náhradu škody nebyl žalobcem, resp. jeho právním zástupcem uplatněn ani v průběhu seznamování se s podklady pro rozhodnutí dne 29. 5. 2012. Soud je tedy toho názoru, že žádné z úkonů učiněných žalobcem v průběhu správního řízení nelze považovat za uplatnění nároku na náhradu škody ve smyslu ust. § 70 zákona o přestupcích, což by mělo za následek jeho účastenství v řízení. Na uvedený závěr nemůže mít vliv ani skutečnost, že správní orgány žalobce v průběhu ústního jednání označovaly jako poškozeného. Pokud se žalobce snažil svůj nárok na náhradu škody uplatnit dne 7. 6. 2012, soud konstatuje, že jednak byl přípis žalobce doručen správnímu orgánu až po vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a jednak že ani z tohoto podání nebylo možné dovodit skutečnou a spolehlivě zjištěnou výši majetkové škody, která měla žalobci následkem dopravního přestupku vzniknout. Přípis obsahuje pouze vyčíslení škody s rozpisem položek, není však podložena žádným dokladem či fakturou o skutečně vynaložené částce za opravu vozidla.

Pokud žalobce namítá, že správní orgán měl poté, co žalobce uvedl, že „se k náhradě škody jako poškozený nebude vyjadřovat“, v souladu se zásadou dobré správy odstranit nejasnosti vyjádření, soud je stejně jako žalovaný toho názoru, že předpokladem pro účastenství v přestupkovém řízení je především aktivní přístup poškozeného při nárokování náhrady majetkové škody. Jak bylo uvedeno výše, žalobce byl ve sdělení ze dne 13. 4. 2012 řádně poučen o možnosti do řízení jako účastník vstoupit, této možnosti však po celou dobu správního řízení až do vydání rozhodnutí nevyužil. V řízení tak nenastaly žádné pochybnosti a nejasnosti, které by byl správní orgán povinen odstraňovat.

Pokud žalobce namítá, že správní orgán nevyloučil žalobce jako účastníka řízení z řízení o přestupku podle ust. § 28 správního řádu, soud uvádí, že podle ust. § 28 odst. 1 správního řádu se postupuje v případě, že osoba tvrdí, že je účastníkem řízení, a o této skutečnosti existují pochybnosti. V daném případě však žalobce v celém průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně netvrdil, že je účastníkem řízení, když poprvé námitku, že se cítí být účastníkem řízení, vznesl až v odvolání. Jelikož žalovaný se otázkou účastenství žalobce v řízení zabýval v rozhodnutí o odvolání, nebylo by účelné, aby před vydáním rozhodnutí o odvolání vydával správní orgán další usnesení o tom, že žalobce není účastníkem v řízení, podle ust. § 28 odst. 1 správního řádu.

K námitce žalobce, že žalobce neměl možnost se před vydáním rozhodnutí vyjádřit k podkladům rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 1 správního řádu, soud konstatuje, že tímto oprávněním jsou nadáni pouze účastníci řízení. Žalobce z výše uvedených důvodů účastníkem řízení nebyl a tedy nemohl být dotčen na svých právech tím, že nebyl vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí.

Na základě shora uvedeného tedy soud dospěl k závěru, že jelikož odvolání bylo podáno osobou, která ve správním řízení neuplatnila nárok na náhradu škody, v důsledku čehož se nestala účastníkem řízení, žalovaný nemohl rozhodnout jinak, než takto podané odvolání ve smyslu ust. § 92 odst. 1 správního řádu jako nepřipustné zamítnout.

Nad rámec uvedeného soud konstatuje, že odvolání žalobce by muselo být žalovaným zamítnuto jako nepřipustné i v případě, že by mu postavení účastníka řízení svědčilo. Jak

vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 26. 4. 2012, č. j. 7 As 66/2012 – 42, rozsudek ze dne 24. 1. 2008, č. j. 9 As 42/2007 – 40, oba dostupné na www.nssoud.cz), „*ustanovení § 72 písm. b) zákona o přestupcích nezakládá univerzální účastenství poškozeného v řízení o přestupku, nýbrž účastenství toliko v rozsahu, v jakém se projednává jeho nárok. Poškozený tak nemá jako účastník řízení možnost zasahovat do posuzování otázek viny a sankce, nýbrž pouze do otázky náhrady majetkové škody v užším slova smyslu, tj. do toho, zda správní orgán rozhodující ve věci přestupku na základě závěru o vině obviněného z přestupku správně posoudil otázky přímo související s náhradou škody, zejména kauzalitu mezi jednáním pachatele přestupku a majetkovou újmu poškozeného, zavinění pachatele přestupku a výši škody. Toto omezené účastenství poškozeného v řízení o přestupku je potom reflektováno v ustanovení § 81 odst. 2 zákona o přestupcích, které možnost podat odvolání zužuje a dává ji poškozenému jen ve věci náhrady škody.*“ V plném rozsahu v nyní projednávaném případě měl postavení účastníka řízení pouze obviněný z přestupku, který se jako jediný mohl odvolat proti všem výrokům rozhodnutí. Naproti tomu účastenství žalobce jako poškozeného, včetně jeho možnosti podat odvolání, bylo omezeno jen na nárok náhrady škody (srov. ust. § 81 odst. 2 zákona o přestupcích, podle něhož se může poškozený odvolat jen ve věci náhrady škody). Nárok poškozeného na náhradu škody ovšem správní orgány projednávají toliko za podmínky, že v přestupkovém řízení je rozhodnuto o tom, že obviněný z přestupku přestupek spáchal, tj. že je pachatelem přestupku. Posuzování této otázky se však nachází mimo sféru ovlivnitelnou procesní aktivitou poškozeného jako účastníka řízení, neboť je svěřeno výlučně interakci procesní aktivity státu, který vede přestupkové řízení, a obviněného z přestupku. V projednávaném přestupkovém řízení nebylo obvinění z přestupku obviněnému z přestupku Michalu Klempovi prokázáno, řízení bylo podle ust. § 76 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích zastaveno, a proto správní orgán nerozhodoval ani o náhradě škody. V důsledku toho by odvolání žalobce proti výroku o zastavení řízení muselo být posouzeno jako odvolání nepřípustné.

Ze všech shora uvedených důvodů soud rozhodl tak, že žalobu žalobce jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.) zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, nárok na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřednické činnosti nevznikly, náklady řízení nežádal, soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 7. srpna 2013

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně